

ZVEZDANA MAJHEN

Soneti

Oktober meša barve na paleti,
v rastlinje slika zlati akvarel;
z očmi ga srkam, moram ga ujeti,
preden bo v golem mrazu skrivavel.

In znova vem, da ni mogoče imeti
usode bivanja v svojih rokah;
z ledenim umom skušam doumeti,
da vse, kar je, nekoč postane prah.

Morda življenje zadnji hip le sname
s črte prehoda najsvetlejši dih;
saj ni verjeti, da praznina vzame,

kar je dajalo bivanju navdih.
Če smem izbrati konec svoje drame,
naj eter s krame sname kakšen stih.

* * *

Zaganjam se v polet breztežnosti,
konjičke vpregam v vajeti s tišino,
in misli gladim s hrapavo milino,
ko orjem njivo trpke nežnosti.

Nocoj ideja tuje govori;
besede spleta s trdo hladno žico,

kot kmet, ki pelje na zakol telico
in bran ji utiša s krepkimi pestmi.

Nocoj se mi nenadoma zazdi,
da tujec brez jezika k meni lega
in z golo čutnostjo telesa vprega

oje ozvezdja, da se poteši.
Mar vprega ustvarjalnosti ne sega
onkraj mejá magnetne težnosti ?

Pasivni jin, moč v energiji zemlje
prežema zven materije teles;
za ravnotežje njeni teži jemlje
aktivni jang, posrkan iz nebes.

Vrtečo prho vseprisotne Vite
ohranja Zakon kozmične moči,
ki me odžeja s slapom enovite
razsežnosti in v meni poj doji.

Včasih ga slišim v sebi govoriti,
naj pridem gor, v vrtove prepelic;
iz kvantnih vrčev mi ponuja piti ...

... vselój zbežim, ko sem že skoraj vštric.
Ne morem, pravim, pesnjenja pustiti –
želja in sanj in zemeljskih kapric.

Poletje je noseče s težo zraka,
ležerni vetrč redko vztrepeta;
prsteno suha je poslednja mlaka,
odžejan ptič v fontani ščebeta.

Spomnim se nate – deček s paralelke,
prve ljubezni v popkovini let;
z očmi sva si pošiljala izstrelke,
da je srce vibriralo kot vzmet.

Ne vem, čemu te misel ne utiša,
v deviški verz te tu in tam ulovim?!
V gradičku iz mivke sipka, topla niša

ostaja zate ... Včasih v njej sedim
in te objemam kot medvedka iz pliša,
ki si ga tu in tam še zaželim.

Z neopisljivo ranjeno tesnobo
je vzniknil in poniknil v stenj duha;
pedsodke treščil ob asfaltna tla
in presvetlil me z biserno svetlobo.

V presoji sem otipala svobodo,
na čelo počesala vest neba;
pred hojo snela lažni blišč sveta
in zemlji izneverila zvestobo.

Odtlej zvenim krilate rapsodije
iz vertikalne snemam meta-glas;
noči priganjam, naj iz beračije

hitreje stečejo skoz temno gaz
v kovinska jutra sončne alkimije,
da znova vidim ljubljene obraz.

